

Arrest

nr. 170 757 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 april 2016.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de verzoekende partijen in het bezit zijn gesteld van een F-kaart. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dit inderdaad het geval is, al dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in dit verband twee materiële vergissingen bevat - de F-kaarten dateren met name van 1 februari 2016 (en niet 2015) en zijn geldig tot 2021 (en niet, zoals wordt aangegeven voor de eerste verzoekende partij, tot 2012) -, vergissingen die echter geen afbreuk kunnen doen aan de door de gemachtigde gemaakte vaststelling dat de verzoekende partijen thans in het bezit zijn van een F-kaart.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang op, daar de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partijen geen enkel nut kan opleveren aangezien zij in het bezit zijn gesteld van een F-kaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten in het bezit te zijn gesteld van een F-kaart, zijnde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij menen - weliswaar in het licht van de vraag of hun aanvraag nog steeds een voorwerp heeft, doch dit betoog kan in casu tevens relevant zijn met betrekking tot de vraag naar het belang - -dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet een voorwaardelijk verblijfsrecht geeft en dat de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gans andere finaliteit en voorwerp heeft dan de procedure op grond van artikel 40bis, en bijvoorbeeld kan leiden tot de toekenning van een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht.

De Raad wijst erop dat de verblijfskaart op zich van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 42, § 3 van de vreemdelingenwet weliswaar een geldigheidsduur heeft van ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte, maar dat uit de artikelen 40bis en volgende van de vreemdelingenwet - die betrekking hebben op het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie, zoals in casu de verzoekende partijen - geenszins blijkt dat het verblijfsrecht dat aan de verblijfskaart ten grondslag ligt, slechts van beperkte duur zou zijn. Bovendien dient te worden benadrukt dat het een verblijfsrecht betreft, dat geldt zolang de betrokkene zich in de wettelijk omschreven voorwaarden bevindt. Op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet - de bepaling op grond waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen - kan slechts een machtiging tot verblijf worden toegekend, die daarenboven overeenkomstig artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet in principe slechts voor een beperkte tijd wordt verleend. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de verblijfsmachtiging van in principe beperkte duur die zij na een vernietiging van de thans bestreden beslissing desgevallend zouden kunnen verkrijgen, een voordeliger verblijf zou zijn dan het verblijfsrecht van onbeperkte duur waarover zij thans beschikken als familielid van een burger van de Unie. Waar de verzoekende partijen betogen dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet een voorwaardelijk verblijfsrecht geeft, dient nog te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen lijken uit te gaan van de veronderstelling dat zij niet blijvend zullen voldoen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden, zodat zij betogen slechts een onrechtstreeks en hypothetisch belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissing (cf. RvS, 25 oktober 2012, nr. 9148 (c)). Ook waar zij anderzijds stellen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan leiden tot een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht, beroepen zij zich op een hypothetisch belang. Bovendien laten zij na aan te voeren, laat staan aan te tonen, op grond waarvan zij aannemen dat hen in casu een onvoorwaardelijk verblijfs“recht” zou worden toegekend en dat een zelfs onbeperkte verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou kunnen beëindigd worden.

De exceptie van de verwerende partij lijkt in de aangegeven mate gegrond en lijkt derhalve te kunnen worden bijgetreden. Het beroep komt onontvankelijk voor."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 april 2016 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, stelt hun advocaat dat hij een kopie van het verzoekschrift gevraagd heeft aan de *dominus litis*, maar dit niet ontvangen heeft en zodus enkel kan verwijzen naar het verzoekschrift. De verwerende partij stelt de Raad te volgen in zijn beschikking en dat de verzoekende partijen een F-kaart hebben geldig tot 2021, en stelt de vraag naar het belang.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ter terechtzitting slechts verwijzen naar hun verzoekschrift. Hiermee brengen zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 april 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat de exceptie van de verwerende partij in de aangegeven mate wordt bijgetreden en dat het beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE